

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 18 października 2017r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IX Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Katarzyna Krzymkowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Ewelina Kołodziejczak- Marczak

po rozpoznaniu, na rozprawie w dniu 4 października 2017 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa: (...) sp. z o.o. w R.

przeciwko Zakład Produkcji (...) sp. z o.o. w S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Zakład Produkcji (...) sp. z o.o. w S. na rzecz powoda (...) sp. z o.o. w R. kwotę: 119.298,50 zł (sto dziewiętnaście tysięcy dwieście dziewięćdziesiąt osiem złotych 50/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych:

- a) **od kwoty 180,29 zł od dnia 22.12.2016 roku do dnia zapłaty;**
- b) **od kwoty 5.423,54 zł od dnia 27.12.2016 roku do dnia zapłaty;**
- c) **od kwoty 8.064,81 zł od dnia 22.02.2017 roku do dnia zapłaty;**
- d) **od kwoty 8.545,45 zł od dnia 29.11.2016 roku do dnia zapłaty;**
- e) **od kwoty 12.433,37 zł od dnia 1.01.2017 roku do dnia zapłaty;**
- f) **od kwoty 13.015,58 zł od dnia 15.11.2016 roku do dnia 5.05.2017 roku;**
- g) **od kwoty 8.015,58 zł od dnia 6.05.2017 roku do dnia 15.05.2017 roku ;**
- h) **od kwoty 3.015,58 zł od dnia 16.05.2017 roku do dnia zapłaty;**
- i) **od kwoty 13.169,91 zł od dnia 20.12.2016 roku do dnia zapłaty;**
- j) **od kwoty 14.639,57 zł od dnia 7.02.2017 roku do dnia zapłaty;**
- k) **od kwoty 16.183,85 zł od dnia 21.02.2017 roku do dnia zapłaty;**
- l) **od kwoty 17.794,07 zł od dnia 22.11.2016 roku do dnia zapłaty;**
- m) **od kwoty 19.848,06 zł od dnia 14.02.2017 roku do dnia zapłaty;**

II. umarza postępowanie w pozostałej części;

III. kosztami postępowania obciąża pozwanego i z tego tytułu zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę: 11.882,00 zł.

UZASADNIENIE

Powód (...) sp. z o.o. w R. wniósł o zasądzenie od pozwanego Zakładu Produkcji (...) sp. z o.o. w S. na swoją rzecz kwoty 129.298,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwot i dat szczegółowo wskazanych w pozwie oraz z kosztami postępowania.

Powód wskazał, że prowadzi działalność gospodarczą w zakresie świadczenia usług przewozowych oraz logistycznych związanych z magazynowaniem towarów, a pozwany korzystał z usług świadczonych przez powoda. Współpraca realizowana była w oparciu o postanowienia ogólnych warunków świadczenia usług przewozowych przez powoda oraz oferty powoda dla pozwanego. W ramach współpracy pozwany powierzył powodowi wykonanie dostaw towarów składowanych w magazynach powoda w ramach usług przewozu przesyłek towarowych w transporcie krajowym. Powód wykonał przewozy zgodnie ze zleceniami złożonymi przez pozwanego i z tytułu wykonania tych usług wystawił odpowiednie faktury Vat. Pozwany nie zapłacił należności. Wezwania do zapłaty pozostały bezskuteczne.

W niniejszej sprawie, pod sygnaturą IX GNC 260/17, został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, od którego pozwany wniósł sprzeciw domagając się oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia zwrotu kosztów postępowania od powoda na rzecz pozwanego. Pozwany podniósł, że roszczenia przedstawione w pozwie są niewymagalne twierdząc, iż strony podjęły negocjacje dotyczące terminu i sposobu zapłaty za wykonane przez powoda usługi, albowiem pozwany na skutek nieuzasadnionych, wysokich podwyżek cen za usługi przewozowe nie miał możliwości uregulowania zapłaty w wyznaczonym przez powoda terminie. Strona pozwana twierdzi, że strony osiągnęły wstępne porozumienie. Pozwany twierdzi, że bezpodstawne są twierdzenia powoda jakoby podejmował on bezskutecznie próby polubownego załatwienia sporu. Strony pozostawały w stałym kontakcie w sprawie zapłaty zobowiązania i postanowiły rozwiązać spór polubownie. Pozwany wystąpił do powoda z propozycją harmonogramu spłaty zobowiązania wysyłając e-mail, który to harmonogram, w ocenie pozwanego, powód milcząco zaakceptował.

W piśmie z dnia 1.06.2017 roku powód, z uwagi na zapłatę przez pozwanego kwoty 10.000 zł, cofnął powództwo w tym zakresie domagając się ostatecznie zapłaty kwoty 119.298,50 zł wraz z odsetkami wskazanymi w tym piśmie oraz w pozostałym zakresie podtrzymał wnioski zawarte w pozwie. Powód nie wyraził zgody na mediacje w sprawie oraz stwierdził, że bezzasadny jest zarzut rzekomego porozumienia stron w zakresie sposobu spłaty należności. Powód zaprzeczył, aby korespondencja e-mailowa została doręczona jakimkolwiek pracownikowi powoda, adres podany w tym e-mailu jest błędny, a właściwe adresy do powoda są pozwanemu dobrze znane. Nadto nie zgadza się z założeniem pozwanego o rzekomym milczącym przyjęciu takiej propozycji niekorzystnych dla powoda propozycji odroczenia terminów płatności. Strona powodowa wielokrotnie monitowała pozwanego w związku z zaległościami płatniczymi niezmiennie stając na stanowisku obowiązku wykonania przez pozwaną terminowo świadczeń wzajemnych. Za bezzasadne strona powodowa uznała twierdzenia pozwanego o rzekomych nieuzasadnionych podwyżkach za świadczone usługi. Przyznała, że przedstawiła pozwanemu nowy cennik usług, który miał obowiązywać od 1.01.2017 roku, niemniej jednak znaczna część dochodzonego roszczenia dotyczy usług wykonanych jeszcze przed zmianą cennika. Nadto informację o zmianie cennika powód przekazał pozwanemu jeszcze w listopadzie 2016 roku, a mimo to pozwany po 1.01.2017 roku nadal zlecał powodowi usługi przewozu. W ocenie powoda działania pozwanego mają na celu jedynie odłożenie w czasie obowiązku spełnienia świadczenia wzajemnego pozwanego.

Sąd ustalił co następuje:

Powód i pozwany są przedsiębiorcami, prowadzą działalność gospodarczą w ramach spółek prawa handlowego. Powód zajmuje się świadczeniem usług przewozowych i logistycznych, a pozwany między innymi przetwórstwem mleka i wyrobem serów, produkcją lodów, sprzedają wyrobów mleczarskich i innych.

Okoliczności niesporne, odpisy z rejestru KRS stron (k. 18-25).

Strony nawiązały i prowadziły ze sobą stałą, wieloletnią współpracę gospodarczą, w ramach której powód wykonywał na zlecenia pozwanego przewóz towarów. Usługi świadczone przez powoda odbywały się na zasadach wynikających z zaakceptowanej przez pozwanego oferty świadczenia krajowych usług przewozowych z dnia 12.03.2013 roku, ogólnych warunków świadczenia usług przewozowych przez powoda oraz aktualnego cennika. Prawo do zmiany ceny zostało zastrzeżone w punkcie 1 i 9 zaakceptowanej przez pozwanego oferty. Nowy cennik powinien być przedstawiony klientowi nie później niż 30 dni przed planowaną datą jego wejścia w życie. Zgodnie z punktem 9 oferty fakturowanie miało odbywać się w trybie tygodniowym – pierwszego dnia roboczego faktura za usługi z poprzedniego tygodnia z terminem płatności do 21 dni od daty wystawienia faktury. Od początku stycznia 2017 roku cennik u powoda uległ zmianie, o czym pozwany został zawiadomiony w listopadzie 2016 roku i nie wnosił zastrzeżeń, a od stycznia 2017 roku nadal kierował do powoda zlecenia wykonywania przewozów.

Okoliczności niesporne, treść oferty wraz z e-mailową akceptacją pozwanego, ogólnych warunków świadczenia usług (odpisy dokumentów k. 26-42), korespondencja e-mail (k. 1424-1435).

Na ustalonych wyżej zasadach współpraca stron wykonywana była również w kolejnych latach. I tak w okresie od 17.10.2016 roku do 17.01.2017 roku powód wykonał na zlecenie pozwanego szereg usług transportowych, za które wystawiał w ciągu tygodnia następujące faktury Vat: **1)** nr (...) z dnia 31.10.2016 roku na kwotę: 180,29 zł z terminem płatności 21.11.2016 do roku, **2)** nr (...) z dnia 5.12.2016 roku na kwotę: 5423,54 zł z terminem płatności do 26.12.2016 roku, **3)** nr (...) z dnia 31.01.2017 roku na kwotę 8064,81 zł z terminem płatności do 21.02.2017 roku, **4)** nr (...) z dnia 7.11.2016 roku na kwotę 8545,45 zł z terminem płatności do 28.11.2016 roku, **5)** nr (...) z dnia 24.10.2016 roku na kwotę 13.015,58 zł z terminem płatności do 14.11.2016 roku, **6)** nr (...) z dnia 28.11.2016 roku na kwotę: 13169,91 zł z terminem płatności do 19.12.2016 roku, **7)** nr (...) z dnia 10.01.2017 roku na kwotę 12.433,37 zł z terminem płatności do 31.01.2017 roku, **8)** nr (...) z dnia 16.01.2017 roku na kwotę: 14639,57 zł z terminem płatności do 6.02.2017 roku, **9)** nr (...) z dnia 30.01.2017 roku na kwotę: 16183,85 zł z terminem płatności do 20.02.2017 roku, **10)** nr (...) z dnia 31.10.2016 roku na kwotę: 17794,07 zł z terminem płatności do 21.11.2016 roku, **11)** nr (...) z dnia 23.02.2017 roku na kwotę: 19.848,06 zł z terminem płatności do 13.02.2017 roku. Świadczenia niepieniężne powoda zostały wykonane, towary dostarczone i odebrane przez pozwanego wraz z dokumentami przewozowymi. Pozwany nie zapłacił w wyznaczonym terminie należności na rzecz powoda. Pozwany nie zapłacił należności również pomimo przypomnienia z dnia 17.02.2017 roku oraz przedsądowego wezwania do zapłaty z dnia 1.02.2017 roku.

Okoliczności niesporne, odpisy faktur Vat, listów przewozowych, dowodów WZ, specyfikacji dostaw, dowodów dostaw, protokołów likwidacji, korespondencja stron k. 43-1387).

Pozwany w dniu 7 lutego 2017 roku sporządził e-mail z propozycją spłaty zadłużenia, który został wysłany do (...). Nie jest do adres e-mailowy do powoda. Nie doszło między stronami do uzgodnienia innych terminów zapłaty należności, niż te które wynikają z faktur Vat. Jeszcze w styczniu 2017 roku pozwany przysłał do powoda harmonogram spłat należności (częściowo dotyczył faktur, których zapłata dochodzona jest pozwem), gdzie pozwany przyznał terminy płatności. Pozwany nie wywiązał się z terminów płatności wskazanych w harmonogramie. Powód nie zrzekł się należności odsetkowych za opóźnienie w płatnościach. Nie doszło między stronami do uzgodnienia innych terminów zapłaty należności, niż te które wynikają z faktur Vat.

Dowód: korespondencja e-mailowa stron (k. 1420-1423), e-mail pozwanego (k. 1397).

W toku sprawy, po wniesieniu sprzeciwu, pozwany wpłacił na rzecz powoda w dniach 5 i 15 maja 2017 roku łącznie kwotę: 10.000,00 zł, wobec czego powód cofnął w tej części powództwo pismem z dnia 1.06.2017 roku.

Okoliczności niesporne, pismo powoda k. 1416-1419).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie w znacznej części zgodnych twierdzeń stron co do faktów oraz na podstawie przedstawionych w odpisach i wydrukach dokumentów i korespondencji e-mailowej, których to dokumentów strony nie kwestionowały, poza jednym – e-mailem pozwanego z dnia 7.02.2017 roku z propozycją

harmonogramu, co do którego powód stwierdził, że go nie otrzymał wskazując na nieprawidłowy adres e-mail na tym dokumencie. W ocenie sądu twierdzenia powoda są zasadne, faktycznie w niekwestionowanej korespondencji stron powód posługuje się innym adresem, a pozwany w żaden inny sposób nie wykazał, aby przedmiotowa wiadomość dotarła do powoda. Niezależnie jednak od powyższego w ocenie sądu, nawet dostarczenie powyższej wiadomości do powoda nie miałoby żadnego wpływu na rozstrzygnięcie sprawy. Podobnie jak przesłuchanie świadka M. K. na okoliczności faktyczne opisane w sprzeciwie, z których nie wynika, aby strony doszły do wzajemnego porozumienia w przedmiocie zmiany terminów płatności należności (mowa jest jedynie o negocjacjach i wstępnym porozumieniu, bez oznaczenia jego warunków oraz nawet osoby, która miałaby składać w imieniu powoda oświadczenia). Jedynym dokumentem dotyczącym harmonogramu spłat jest e-mail z 7.02.2017 roku, który w ocenie sądu nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy oraz nie został doręczony powodowi. Wobec powyższego, wobec braku przytoczenia faktów spornych, o których świadek miałby zeznawać, a które miałyby istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, sąd oddalił ten wniosek jako zmierzający jedynie do przedłużenia postępowania.

Przede wszystkim należy wskazać, że fakty dotyczące zasad współpracy stron, wykonania przez powoda świadczeń niepieniężnych, wysokość należności wzajemnych do zapłaty których zobowiązany jest pozwany zostały przez powoda wykazane, zgodnie z art. 6 kc, odpowiednimi dowodami i twierdzeniami, które zresztą zostały przez pozwanego przyznane (art. 229 kpc), lub które sąd uznał za przyznane (art. 231 kpc). Pozwany w sprzeciwie nie kwestionował bowiem swojej odpowiedzialności ani co do zasady, ani co do wysokości. Nie kwestionował nawet wysokości zobowiązania od stycznia 2017 roku, tj. według stawek z nowego cennika, a jedynie twierdził, że świadczenie nie jest wymagalne, gdyż z uwagi na wyższe ceny miał problemy z płatnościami w terminach wynikających z faktur Vat i prowadził z powodem negocjacje w sprawie innego harmonogramu spłat.

W ocenie sądu powód wykazał swoimi twierdzeniami popartymi załączonymi dokumentami i korespondencją stron, że właściwe, obowiązujące między stronami terminy płatności za usługi przewozowe wykonane przez pozwanego są takie jak w treści faktur Vat. Strona pozwana natomiast nie wykazała, aby doszło faktycznie do skutecznej zmiany tych terminów. Przede wszystkim prowadzenie negocjacji, bez zakończenia ich konkretnym porozumieniem stron nie może skutkować zmianą terminów płatności. Nadto propozycja spłaty według harmonogramu, bez wyraźnej akceptacji drugiej strony, a w zasadzie bez wyraźnej zgody na zmianę terminów płatności lub zrzeczenia się należności odsetkowych, również nie stanowi podstawy do przyjęcia, że strony uzgodniły inne terminy płatności. Nawet bowiem skuteczne doręczenie harmonogramu płatności oznacza jedynie propozycję pozwanego, aby powód oczekiwał na spłatę do określonych terminów, co nie uchyla wymagalności roszczenia oraz zasadności należności odsetkowych.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo w całości zasługiwało na uwzględnienie, z a wyjątkiem kwoty 10.000,00 zł która została uiszczona przez pozwanego w toku sprawy, a co do której powód skutecznie cofnął pozew.

Powód wykazał, że na podstawie łączącej go z pozwanym wieloletniej współpracy na określonych zasadach, w zakresie zawartych umów, wykonał na rzecz pozwanego szereg przewozów- usług spedycyjnych, a w związku z tym należne mu jest świadczenie wzajemne w postaci zapłaty umówionego wynagrodzenia. W fakturach powód oznaczył przedmiot zlecenia jako „usługi spedycyjne”, faktycznie w ramach świadczenia usług wykonując przewozy, co jako spedytor, zgodnie z art. 800 kc mógł również realizować. Zgodnie więc z art. 794 § 1 kc powodowi należne jest umówione wynagrodzenie za wykonanie wysłania i przewozu towarów pozwanego zgodnie ze zleceniem. Powód domagał się w niniejszej sprawie zapłaty wynagrodzenia za wykonanie na rzecz pozwanego przewozów w okresie od 17.10.2016 roku do 17.01.2017 roku, za które to usługi łącznie zostało wystawionych 11 faktur Vat. Bezsporne było, że pozwany za te transporty nie zapłacił, mimo, że zostały one wykonane. Pozwany nie kwestionował, że strony łączyły warunki współpracy obowiązujące do każdego zlecenia przewozowego o treści jak w pozwie i załączonych przez powoda dokumentach oraz, że powód wykonał wszystkie przewozy. Pozwany nie kwestionował również wysokości wynagrodzenia należnego powodowi. Zgodnie więc z obowiązującymi strony warunkami oferty usług i cenowej powoda, ogólnymi warunkami wykonywania usług, art. 794 § 1 kc oraz Art. 51 ust 1 ustawy z dnia 15.11.1984 roku prawo przewozowe (Dz. U. z 2017 roku, poz. 1983), który stanowi, że przez przyjęcie przesyłki i listu przewozowego

odbiorca zobowiązuje się do zapłaty należności ciążących na przesyłce, pozwany zobowiązany jest do uiszczenia na rzecz powoda wynagrodzenia za wykonanie przedmiotowych usług przewozowych w dochodzonej wysokości.

Pozwany twierdził, że jego zobowiązanie nie jest wymagalne. Zaprzeczył temu stanowczo powód podtrzymując swoje stanowisko o niezmiennym terminie płatności jaki został wskazany w fakturach. Jak już wcześniej sąd omówił, strona pozwana nie wykazała, aby rzeczywiście doszło do skutecznej zmiany terminów płatności świadczeń względem tych, które zostały oznaczone na fakturach Vat. Przede wszystkim strona powodowa nie przedstawiła niezbędných twierdzeń o faktach, które uważa za ustalone warunki zmiany terminów płatności. W ocenie sądu, pozwana nie wykazała, aby dochodzone roszczenia nie były wymagalne na czas wniesienia pozwu oraz na czas orzekania. Przeciwnie, w ocenie sądu roszczenia powoda stawały się wymagalne z bezskutecznym wpływem poszczególnych terminów wskazanych w fakturach Vat. Nie ulega wątpliwości, że umowy łączące strony miały charakter wzajemny i odpłatny (art. 487 § 1 i 2 kc), a świadczenie staje się wymagalne z nadejściem terminu do jego spełnienia. Zgodnie z art. 488 § 1 kc świadczenia będące przedmiotem zobowiązań z umów wzajemnych powinny być spełnione jednocześnie, chyba, że z umowy, ustawy lub z orzeczenia sądu lub decyzji innego właściwego organu wynika, że jedna ze stron obowiązana jest do wcześniejszego świadczenia. W niniejszej sprawie, zgodnie z ustalonymi warunkami współpracy, świadczenia niepieniężne powoda miały być wykonywane wcześniej niż świadczenia pieniężne pozwanego. Terminy wystawiania faktur oraz terminy płatności wynagrodzenia powoda wynikały nadto z oferty handlowej powoda, zaakceptowanej przez pozwanego, a według której przez kilka lat realizowana była współpraca stron (płatność do 21 dni od daty wystawienia faktury). Według tych zasad powód wystawiał faktury, a pozwany tego nie kwestionował. Aby więc doszło do zmiany terminów wymagalności wynagrodzeń powoda, strony musiałby zawrzeć umowę, tj. złożyć zgodne oświadczenia w tym zakresie. Negocjacje w sprawie przedłużenia terminu oczekiwania na płatność, względnie wysłanie propozycji harmonogramu spłat przez jedną ze stron, takiego warunku nie spełniają. W szczególności nawet spłata należności według harmonogramu zaproponowanego przez jedną ze stron, przy milczącym oczekiwaniu drugiej strony na poszczególne płatności, wcale nie uchyła wymagalności całego roszczenia, a w tym należności odsetkowych za spełnianie świadczenia w częściach. Na marginesie należy zaznaczyć, że pozwany, pomimo deklaracji spłat zobowiązania w częściach według harmonogramu, nie czynił tego nawet w toku procesu, wpłacając jedynie kwotę 10.000,00 zł w maju 2017 roku. Uznając więc, że terminy wymagalności należności były takie jak wynika to z treści przedstawionych faktur, tj. zgodnie z żądaniem pozwu, sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda całą dochodzoną po ograniczeniu należność wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dni następujących po upływie terminów płatności. O tych odsetkach Sąd orzekł w oparciu o art. 2 pkt 1-7, art. 4 pkt 1, art. 7 ust 1 i 2 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U. z 2016 r. poz. 684).

Sąd umorzył postępowanie w części dotyczącej cofniętego roszczenia, zgodnie z art. 355 § 1 kpc w zw. z art. 203 § 1 – 3 kpc uznając częściowe cofnięcie pozwu zawarte w piśmie powoda z dnia 1.06.2017 roku za dopuszczalne i skuteczne. Cofnięcie nastąpiło przed rozprawą, więc nie wymagało zgody pozwanego, a nadto nie było sprzeczne z prawem zasadami współżycia społecznego i nie zmierzało do obejścia prawa, gdyż jego przyczyną było uiszczenie przez pozwanego w toku sprawy części dochodzonego roszczenia, tj. częściowe spełnienie świadczenia.

O kosztach procesu sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. W związku z tym, że pozwany przegrał spór w całości winien zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty procesu, na które składają się uiszczona przez powoda opłata od pozwu w kwocie 6465,00 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 5400,00zł wynikające z § 2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 roku

w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804) oraz opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

SSO Katarzyna Krzymkowska